

Arrest

nr. 180 288 van 3 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2016 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 mei 2015 werden verzoekers toegelaten tot tijdelijk verblijf voor één jaar vanaf de afgifte van documenten. Op 13 april 2016 weigerde het Bestuur het tijdelijk verblijf van verzoekers te verlengen. Het betreft de bestreden beslissing.

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijke verblijf van betrokkene, geldig tot 08.06.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9BIS en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 en 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijke verblijf in onze instructies dd. 26.10.2015 werden opgenomen:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren, of het bewijs dat zij niet ten laste vallen van de openbare instellingen. Daarenboven mogen zij door hun gedrag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden:

C., O. (...) (R.R.: (...))

Deze voorwaarden gelden ook voor:

C., N. (...) (N° R.N. (...))

Tenzij zij wegens studies of stage niet kan werken. In dat geval dient zij het bewijs van het volgen van de studies/stage (vb inschrijvingsbewijs) voor te leggen.”

Overwegende dat uit het voorgelegde OCMW attest dd. 09.03.2016 blijkt dat meneer een volledig leefloon ontvangt als samenwonende sinds 01.09.2015. Hij legt verder een arbeidskaart C voor en een werknemersfiche waaruit zou moeten blijken dat hij sinds 08.04.2016 aan het werk is gegaan bij Cagman VOF. Uit recent nazicht van de RSZ-databank (DOLSIS) blijkt echter dat betrokkene nooit effectief in dienst is getreden bij deze werkgever. Er kan dus geen sprake zijn van een effectieve of legale tewerkstelling in hoofde van de heer C., O. (...) bij Cagman VOF. Bij gebrek aan een geldig bewijs van effectieve en recente tewerkstelling of het bewijs dat hij en zijn dochter niet ten laste vallen van de openbare instellingen, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden voldoet. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; schending van artikel 9bis en artikel 13 van de wet van 15/12/1980. Schending motiveringsverplichting + schending artikel 13 § 3 Vw. + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/13 Vw. - Schending van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008.- Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt: (Stuk 1) (...)

- Verzoeker en zijn dochter N. (...) zijn van mening dat verweerder op onredelijke en onzorgvuldige manier is tewerk gegaan bij het nemen van de thans bestreden beslissing. De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoeker en zijn dochter geen verdere verblijfsverlenging meer toe te kennen, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

In de motivering van de bestreden beslissing dd. 13 april 2016 heeft verweerder geen enkele rekening gehouden met de lange verblijfsduur van verzoeker en zijn dochter in België sinds 6 december 2010 tot op heden; met het feit dat N. (...) sinds haar dertien jaar in België leeft en haar middelbaar onderwijs nagenoeg volledig heeft afgewerkt in België. (Stukken 6-16)

Verder repte verweerder met geen woord over het feit dat verzoeker sinds juni 2011 woonachtig is in het Lokaal Opvanginitiatief van Diepenbeek alwaar hij en N. (...) van nabij op sociaal en administratiefrechtelijk vlak opgevolgd en begeleid werden door het OCMW van Diepenbeek, m.b. hun twee sociaal assistenten David JORISSEN en Vera VANGELABBEK.

Tenslotte hield verweerder geen rekening met het privé- en gezinsleven dat verzoeker en N. (...) in België hebben uitgebouwd sinds december 2010, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt. Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan. Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeker niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals omschreven in de beslissing van verweerder

dd. 28 mei 2015 ('tijdelijk verblijf') kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder genomen beslissing houdende weigering van de verblijfsverlenging.

Het is juist dat in de beslissing dd. 28 mei 2015 houdende toekenning 'tijdelijk verblijf' aan verzoeker werd opgedragen om minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling af te leveren, of het bewijs dat hij en zijn dochter niet ten laste vallen van de openbare instellingen.

Verzoeker geeft toe dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag tot verblijfsverlenging geen bewijs van 'niet ten laste zijn' van het OCMW had voorgelegd.

Verzoeker betreurt het ten zeerste dat hij en zijn dochter voorafgaandelijk aan het Bevel dd. 11 mei 2016 niet werden uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis van Diepenbeek te gaan om daar toelichting te kunnen geven over o.a. hun levensomstandigheden in België de voorbije jaren (en met name over hun leven in Diepenbeek tussen 28 mei 2015 en 24 mei 2016) én ook over de precieze redenen waarom verzoeker niet bij machte was gebleken om het bewijs van 'niet ten laste zijn' van het OCMW voor te leggen.

Er werden aan verzoeker noch aan N. (...) door wie dan ook vragen gesteld over hun verblijfssituatie in België, noch over hun gezinstoestand.

Indien verzoeker en N. (...) dienaangaande zouden zijn gehoord geweest door hetzij de Politie van Diepenbeek hetzij het Gemeentehuis van Diepenbeek, dan hadden zij meer details kunnen aanvoeren over hun langdurig verblijf in België, over hun gezinssituatie, over het feit dat N. (...) in juni 2016 haar Middelbaar Onderwijs heeft beëindigd en op het punt staat om zich in te schrijven aan de universiteit van Hasselt waar zij hogere studies wilt aanvatten.

Verder had verzoeker ook kunnen toelichten dat hij sinds hij op 28 mei 2015 in het bezit werd gesteld van een (tijdelijke) verblijfsmachtiging, hij – in samenwerking en overleg met zijn beide sociaal assistenten bij het OCMW van Diepenbeek (David JORISSEN en Vera VANGELABBEK), die verzoeker en N. (...) goed kenden sedert juni 2011, intensief werd begeleid en opgevolgd in zijn zoektocht naar een passende betrekking.

Indien verzoeker was gehoord geweest door verweerder, dan had verzoeker de kans gehad om toe te lichten dat hij – na het verkrijgen van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging op 28 mei 2015 - op aanraden van zijn sociaal assistenten bij het OCMW van Diepenbeek, taalcursussen Nederlands en werkopleidingen is gaan volgen, precies om op die manier sterker te staan op de arbeidsmarkt en om vervolgens financieel zelfredzaam te kunnen zijn, zonder verdere ondersteuning van het OCMW.

Indien verzoeker was gehoord geweest door verweerder, dan had verzoeker kunnen uitleggen dat zijn sociaal assistent David JORISSEN hem in 2015 had toegezegd dat hij kon worden tewerkgesteld op basis van artikel 60 §7 voor het OCMW, doch dat hij in laatste instantie van diezelfde sociaal assistent moest vernemen dat deze laatste van de diensten van verweerder vernomen had dat een tewerkstelling op basis van artikel 60 niet kon worden aanvaard.

Hieromtrent bevindt zich ten andere een email van dhr. David JORISSEN dd. 22 maart 2016 in het administratief dossier waarin hij het volgende schrijft : (Stuk 2)

"Beste,

Ik heb deze voormiddag een gesprek gehad met de heer C. O. (...) in verband met zijn verblijfsrecht. Hij heeft momenteel een tijdelijke regularisatie 9 bis die vervalt op 28/05/2016. Wij hebben indertijd een tewerkstelling via artikel 60 binnen het OCMW bekeken maar na contact met Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat deze niet voldoet aan de voorwaarde. Ik heb de heer C. (...) dan ook advies gegeven om zo snel mogelijk een tijdelijke job te zoeken via interim en deze loonfiches aan DVZ te bezorgen."

Deze email bevindt zich in het administratief dossier en was dus ter kennis van verweerder op het ogenblik dat deze laatste de bestreden beslissing heeft genomen.

Verweerder wist, of had minstens op de hoogte moeten zijn van het feit dat verzoeker lange tijd in de veronderstelling leefde dat hij o.b.v. artikel 60 §7 kon worden tewerkgesteld door het OCMW maar dat het de diensten van verweerder zélf waren geweest die uiteindelijk hadden laten verstaan aan de sociaal assistent dat deze vorm van tewerkstelling niet kon worden aanvaard met het oog op een verlenging van het tijdelijk verblijf.

De bestreden beslissing houdt een schending van de motiveringsplicht door over dit cruciale voorval met geen woord te reppen, ofschoon verweerder op de hoogte was, of had moeten zijn van dit feit.

En dat verweerder wel degelijk op de hoogte was of had moeten zijn van het feit dat verzoeker (sinds 2011 tot en met het tijdstip van de bestreden beslissing) werd begeleid door zijn sociaal assistenten bij het OCMW van Diepenbeek, bleek o.a. uit een sociaal verslag dd. 22 januari 2015 opgesteld door mevrouw Vera VANGELABBEK, dat zich in het administratief dossier bevindt en dus ter kennis was van verweerder. (Stuk 3)

In een recent(er) toelichtend schrijven dd. 25 mei 2016 schrijft diezelfde sociaal assistente van verzoeker het volgende m.b.t. de begeleiding in de zoektocht naar een tewerkstelling: (Stuk 4)

“Dhr. C. O. (...) heeft op 28 mei 2015 een schrijven van Dienst Vreemdelingenzaken ontvangen dat hun aanvraag voor regularisatie voor humanitaire redenen (9 bis) is goedgekeurd. Ze krijgen een tijdelijk verblijf van 1 jaar. Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat het gezin de aanvraag voor regularisatie om humanitaire redenen niet heeft gedaan in het kader van een aanvraag met een arbeidskaart B. Dit betekent dat ze recht hebben op financiële steun. Een bijkomende voorwaarde is ook dat bij de verlenging van het verblijfsrecht (drie maanden voor het vervallen van hun huidige kaart) Dhr. C. (...) aantoonde dat hij in het bezit is van een geldige arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren en niet afhankelijk is van enige steun vanwege de instellingen van de sociale zekerheid in België. De dochter N. (...) moet aan dezelfde voorwaarden voldoen tenzij zij wegens studies of stage niet kan werken. In dat geval dient zij het bewijs van het volgen van studies/stages voor te leggen. Omdat Dhr. C. (...) volgens ons mening op dat moment nog onvoldoende de Nederlandse taal beheerste om een tewerkstelling te kunnen vinden, werd hem aangeraden om te starten met Nederlandse lessen. Aangezien er eind mei 2015 geen nieuwe lessen meer werden opgestart, is betrokkene pas in September 2015 kunnen starten met zijn Nederlandse lessen. Momenteel heeft hij de cursus 1.2 schrijven op het PCVO in Hasselt gevolgd en is hij in februari 2016 gestart met de cursus 2.1 spreken gevolgd door de cursus 2.1 schrijven. Nadien was het de bedoeling om voor betrokkene een tewerkstelling in het kader van art 60 § 7 op te starten. Wij hebben via het PRIC (Provinciaal Integratiecentrum Limburg) een vraag gesteld of een tewerkstelling via artikel 60 § 7 voldoende kan zijn om een verlenging van het verblijfsrecht te bekomen. De heer Thiry van het PRIC twijfelde hieraan maar geeft toe dat deze beslissing een discretionaire bevoegdheid (gunstmaatregel) is en het dus een beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken en de bevoegde Minister is. De heer Thiry speelt de vraag ook door naar een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, de heer Chabert. Deze deelt schriftelijk mee op 12 januari 2016 dat het verblijfsrecht kan verlengd worden op basis van een tewerkstelling via artikel 60 § 7 bij het OCMW. Maar om een duidelijk volledig antwoord te geven vraagt de heer Chabert de identiteitsgegevens van het gezin C. (...), zodat hij het kan bekijken op basis van de exacte inhoud van hun dossier. In de maand 2016 hebben wij antwoord ontvangen van Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit blijkt dat een tewerkstelling in het kader van art 60 § 7, onvoldoende is om een verlenging van het verblijfsrecht te bekomen. Betrokkene werd hiervan via mail op de hoogte gebracht en is toen zelf gestart met het zoeken naar een tewerkstelling.”

Indien verzoeker voorafgaandelijk gehoord was geweest door verweerder, dan hadden hijzelf alsook zijn beide sociaal assistenten dit alles aan de diensten van verweerder kunnen toelichten.

Dan had deze laatste duidelijk een heel ander beeld van verzoeker gehad; namelijk van een persoon die er – in overleg en met de samenwerking van zijn sociaal assistenten - wél alles aan gedaan had om een tewerkstelling te verkrijgen (o.a. door het volgen van opleidingen en cursussen om alzo sterk te staan op de arbeidsmarkt) en die aanvankelijk de toezegging (!!) had gekregen om tewerkgesteld te kunnen worden o.b.v. artikel 60§7 via het OCMW maar dat door omstandigheden buiten zijn wil om uiteindelijk niet is kunnen doorgaan.

In de motivering van de bestreden beslissing tracht verweerder verzoeker ten onrechte af te schilderen als iemand die maandenlang niet meer dan een onredelijke belasting voor de samenleving zou zijn geweest.

Indien verzoeker voorafgaandelijk was gehoord geweest door de diensten van verweerder, dan had hij deze laatste kunnen uitleggen dat hij – tot zijn grote blijheid - in de maand mei 2016 eindelijk, een stabiele tewerkstelling heeft gevonden. Meer bepaald heeft verzoeker net over de grens, in Dusseldorf, een vaste betrekking gevonden waar hij o.a. als bagagebehandelaar in dienst kan treden voor de firma Ayad Germany Services GmbH. (Stuk 5)

Doordat verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging op 24 mei 2016 werd ingetrokken, kon verzoeker zijn arbeidscontract bij voormelde firma helaas niet meer ondertekenen.

Voormelde firma laat hoedanook weten dat van zodra verzoekers verblijfssituatie terug in orde is, hij ten allen tijde daar tewerkgesteld kan worden.

Indien verzoeker voorafgaandelijk was gehoord geweest door de diensten van verweerder, dan had hij deze laatste kunnen uitleggen dat hij in de maand april 2016 wel degelijk gedurende een week heeft gewerkt in een restaurant (VOF Cagman) als afwasser in de keuken, maar dat achteraf was gebleken dat zijn werkgever (opzettelijk en buiten medeweten van verzoeker om) had nagelaten om de administratieve formaliteiten (zoals melding in de RSZ-databank etc.) te vervullen.

Verzoeker is thans de dupe van de nalatigheid van zijn vroegere werkgever.

Naar analogie met het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest had verweerder in casu verzoeker kunnen horen alvorens een beslissing te nemen.

Indien verzoeker en zijn dochter N. (...) de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake hun langdurig verblijf in België; inzake de werkopleidingen en taalcursussen die verzoeker, mede op advies van zijn sociaal assistenten aan het volgen was om zodoende sterker te staan op de arbeidsmarkt en inzake de schoolcarrière van N. (...), die momenteel op het punt staat om zich als universiteitsstudent in te schrijven aan de Unif van Hasselt; dan had verweerder hiermee bij het nemen van zijn beslissing rekening kunnen en moeten houden.

Indien verweerder rekening had gehouden met het gegeven dat verzoeker op administratief en sociaal vlak stipt begeleid werd door zijn sociaal assistenten bij het OCMW van Diepenbeek en dat verzoeker sinds juni 2015 hun raad opvolgde, in de oprechte veronderstelling dat hij hiermee 'in orde' zou zijn met zijn administratiefrechtelijke verplichtingen; en in de (geruststellende) veronderstelling dat hij wel spoedig kon worden tewerkgesteld in het kader van artikel 60§7 via het OCMW, iets dat in laatste instantie door het OCMW – na contactname met de diensten van verweerder - plotseling niet meer mogelijk bleek; dan had verweerder ongetwijfeld aan verzoeker geen weigeringsbeslissing afgeleverd, maar hem eerder een soort van 'laatste verwittiging' gegeven oftewel een extra termijn van enkele maanden (als een soort laatste kans) om zijn werkwillegheid aan de hand van objectieve stukken te kunnen aantonen en zich alsnog verblijfsrechtelijk in regel te stellen.

Naar analogie met artikel 74/13 Vw. waarin voorzien is dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land – had verweerder ook in casu deze elementen kunnen en moeten opnemen bij de beoordeling en alvorens zijn beslissing te nemen, iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Tenslotte willen verzoekers eveneens benadrukken dat N. (...) zich wél strikt aan de door verweerder opgelegde voorwaarden voor een verblijfsverlenging had gehouden. Sinds N. (...) in december 2010 in het gezelschap van haar vader naar België was gekomen, heeft zij zonder onderbreking schoolgelopen. (Stukken 6-16) In de voorwaarden voor een verblijfsverlenging t.a.v. N. (...) was duidelijk opgenomen dat ook zij diende te werken "tenzij zij wegens studie of stage niet kan werken – in dat geval dient zij het bewijs van het volgen van de studies / stage (vb inschrijvingsbewijs) voor te leggen."

De inmiddels 19 jarige N. (...) heeft tussen december 2010 altijd schoolgelopen in België. Bij de aanvraag verblijfsverlenging heeft zij hiervoor de nodige schoolbewijzen voorgelegd. Verweerder heeft in de bestreden beslissing met geen woord gerept over deze stukken die betrekking hadden op het schoollopen van N. (...). Verweerder kan niet ontkennen dat N. (...) zich wél degelijk aan de haar opgelegde voorwaarden heeft gehouden. Desalniettemin heeft verweerder, in strijd met zijn eigen opgelegde voorwaarden, aan N. (...) geen verblijfsverlenging toegekend; hetgeen uiteraard niet kan en in strijd is met de eigen beslissing van verweerder waarin de voorwaarden t.a.v. N. (...) expliciet waren omschreven teneinde een verblijfsverlenging te kunnen verkrijgen.

* Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden). Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt : (...)

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoeker en zijn dochter N. (...) sinds december 2010 in België woonachtig zijn.

Sinds zijn aankomst in België tot op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen, heeft verzoeker nagenoeg vijf jaren op wettelijke, rechtsgeldige wijze op het Belgisch grondgebied verbleven : eerst in het kader van zijn asielprocedure (periode van in totaal circa vier jaren tijdens dewelke verzoeker over een attest van immatriculatie beschikte en vervolgens in het kader van de procedure cfr. art. 9bis Vw. op basis waarvan verzoeker en N. (...) sinds 28 mei 2015 tot en met 24 mei 2016 over een geldige tijdelijke verblijfsmachtiging beschikten). Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder weigert om aan verzoeker en N. (...) een verblijfsverlenging toe te staan, dat verweerder om evidente redenen het gezins- en privé leven van verzoeker en N. (...) en de lange duur van hun verblijf in België dient te respecteren.

Verzoeker en N. (...) hebben ongetwijfeld recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat deze laatste een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden.

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM o.a. opgesomd als volgt:

- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;

- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- het belang en welzijn van het kind ;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder zich ten onrechte beperkt heeft tot een uitzonderlijk summiere motivering.

Verweerder heeft zich ten onrechte volledig beperkt tot het louter verwijzen naar het feit dat verzoeker niet zou voldoen aan de hem opgelegde voorwaarden (aangaande tewerkstelling) met het oog op een verblijfsverlenging.

Precies gezien de uitzonderlijk verregaande impact en gevolgen die de bestreden beslissing heeft op het verdere leven van zowel verzoeker alsook van zijn dochter N. (...) , had verweerder zich in dit concrete dossier niet mogen beperken tot het louter verwijzen naar het feit dat verzoeker nagelaten had om een tewerkstelling te hebben.

Verweerder had in de bestreden beslissing rekening kunnen en moeten houden de lange duur van het verzoekers verblijf in België ; de gezinssituatie van verzoeker ; het schoollopen van N. (...) en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven in België.

Met deze cruciale elementen heeft verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening gehouden, ondanks de verregaande gevolgen van de beslissing voor verzoeker en voor zijn dochter.

De weigeringsbeslissing is immers geen tijdelijke verwijdering van verzoeker van het Belgische grondgebied enkel en alleen om zijn visumaanvraag in het herkomstland in te dienen ; neen, de weigeringsbeslissing houdt in casu een definitieve verwijdering in met alle gevolgen van dien voor het gezinsleven van verzoeker en N. (...).

In de bestreden beslissing werd ten onrechte geen afweging gedaan tussen het algemeen belang en de belangen van verzoeker.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn dochter sinds december 2010 in België woonachtig zijn ; dat verzoeker meerdere cursussen en opleidingen heeft gevolgd en dat N. (...) sinds haar dertiende tot aan haar negentiende haar Middelbaar onderwijs in België heeft gevolgd en dat zij op het punt stond om vanaf september 2016 hogere studies aan te vatten.

Op het tijdstip dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen, had verweerder al deze gegevens (de diverse certificaten van gevolgde opleidingen ; de schoolattesten van N. (...) ; de schriftelijke aanbevelingsbrieven van Belgische inwoners ; de bewijzen van werkwiligheid en van integratie binnen de lokale gemeenschap in Diepenbeek etc. etc.) ter zijner beschikking.

Of er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker en N. (...), staat buiten kijf !

De aanvraag van verzoeker tot verblijfsverlenging, was géén zgn. 'eerste verzoek om toelating' , maar ging wel degelijk om een zgn. 'voortgezet verblijf'.

Gezien het in casu gaat om een weigering van een voortgezet verblijf , aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Het bestuur beschikt in deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van verweerder als overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder deze bekommernis heeft gehad. In casu is er sowieso een schending van het privéleven en familie- en gezinsleven van verzoeker en zijn dochter. Verzoeker en N. (...) hebben de Libanese

nationaliteit. Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Libanon is het voor verzoeker en met name voor zijn inmiddels meerderjarig geworden dochter N. (...) ondenkbaar om daar op een normale en menswaardige wijze hun leven verder te kunnen zetten, na een afwezigheid uit Libanon sedert december 2010. Dit is een ondraaglijke en onmenselijke gedachte voor verzoeker en zijn dochter, die sinds december 2010 hun leven in België hebben uitgebouwd. N. (...) heeft haar belangrijkste kinderjaren doorgebracht in België. Zij is opgegroeid in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Verweerder had uiteraard (cfr. artikel 8 van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren. Verweerder had moeten weten dat door de aanvraag tot verblijfsverlenging te weigeren het privé- en gezinsleven van verzoeker en N. (...) daadwerkelijk zal worden ondermijnd bij verwijdering naar Libanon. Minstens had verweerder moeten weten dat verzoeker en zijn dochter zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die hierboven werden aangehaald) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Libanon normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoeker in België dienen te handhaven. Voor verzoeker en N. (...) bestaan onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat hun privé- en gezinsleven in Libanon wordt verder gezet. Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoeker en N. (...) enerzijds en deze van de Belgische Staat anderzijds wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op gezinsleven in België te handhaven. Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 13 april 2016 te worden vernietigd.”

2.2. Verzoekers voeren onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zij betogen dat de tweede verzoekende partij, C. N., zich wel strikt aan de door verweerder opgelegde voorwaarden voor een verblijfsverlenging heeft gehouden. Zij stellen dat zij bij de aanvraag verblijfsverlenging hiervoor de nodige schoolbewijzen hebben voorgelegd en dat met deze stukken geen rekening is gehouden.

2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat in de voorwaarden voor een verblijfsverlenging ten aanzien van de tweede verzoekende partij duidelijk was opgenomen dat ook zij diende te werken *“tenzij zij wegens studie of stage niet kan werken – in dat geval dient zij het bewijs van het volgen van de studies/stage (vb. inschrijvingsbewijs) voor te leggen.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag tot verblijfsverlenging de tweede verzoekende partij hiervoor de nodige schoolbewijzen heeft voorgelegd. In de nota ontkent verweerder niet dat de tweede verzoekende partij zich aan de haar opgelegde voorwaarden heeft gehouden. Door geen rekening te houden met voornoemde schoolbewijzen schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2016 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC